

POSTANOWIENIE

Dnia 23 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z powództwa J. S.
przeciwko B. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.
o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 23 marca 2017 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 21 kwietnia 2015 r., sygn. akt XXI Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 kwietnia 2015 r., sygn. akt XXI Pa (...), Sąd Okręgowy – Sąd Pracy w W. – w sprawie z powództwa J. S. przeciwko B. Spółce z o.o. w W. o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych – oddalił apelację strony pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 8 lipca 2014 r., sygn. akt VII P (...), którym Sąd Rejonowy – po ponownym rozpoznaniu sprawy – zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 19.465,80 zł tytułem wynagrodzenia za styczeń 2005 r., kwotę 10.702,13 zł tytułem wynagrodzenia za luty 2005 r., kwotę 12.925,48 zł tytułem wynagrodzenia za marzec 2015 r., odsetki ustawowe od wszystkich powyższych kwot biegnące od dwudziestego dziewiątego dnia każdego miesiąca odnośnie stycznia i marca 2005 r. i od pierwszego marca 2005 r. odnośnie lutego 2005 r., aż do daty zapłaty tych kwot oraz kwotę 2700 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za obie

instancję. Sąd Rejonowy oddalił powództwo w zakresie lutego i marca 2005 r., nakazał ściągnąć od B. Spółki z o.o. w W. na rachunek Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w W. kwotę 10.148,49 zł tytułem nieuiszczonych wydatków w sprawie i kwotę 2.155 zł tytułem opłaty stosunkowej od sumy zasądzonych roszczeń, wydatki w pozostałym zakresie przejęto na rachunek Skarbu Państwa oraz wyrokowi nadano rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 27.000 zł.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego strona pozwana zaskarżyła skargą kasacyjną. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano na przyczynę przyjęcia skargi określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. W ocenie autora skargi w niniejszej sprawie występują następujące istotne zagadnienia prawne: „czy wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych kierownika wyodrębnionej komórki organizacyjnej (jak również pracownika zarządzającego w imieniu pracodawcy zakładem pracy) może być realizowane (kształtowane) w ramach otrzymywanego wynagrodzenia zasadniczego lub innych należności ze stosunku pracy (np. premii uznaniowej).”; „czy wypłata świadczenia określonego w porozumieniu rozwiązującym umowę o pracę (skracającym okres wypowiedzenia) może zostać zaliczona w każdym przypadku na poczet roszczeń ze stosunku pracy dochodzonych na drodze sądowej, gdy w porozumieniu zastrzeżono, że wypłata danego świadczenia wyczerpuje roszczenia pracownika ze stosunku pracy, czy wymaga to szczegółowej wykładni porozumienia (umowy) pod kątem roszczeń objętych zakresem takiego porozumienia (umowy) lub wykładni zwrotu „roszczenia wynikające ze stosunku pracy”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna strony pozwanej nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do

rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżąca wykazała istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571); 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z dnia 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179);

3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504) i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa i praktyki sądowej. Wymóg ten jest uzasadniony publicznymi celami rozpoznania przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 października 2007 r., V CSK 356/07, LEX nr 621243). Ograniczenie się przez skarżącego do pytania nie jest wystarczającym określeniem zagadnienia prawnego, jeżeli zagadnienie prawne nie zostało przedstawione bez odniesienia się do ogólnych problemów interpretacyjnych (postanowienie Sądu Najwyższego z 25 lutego 2008 r., I UK 332/07, LEX nr 452451).

Uwzględniając przedstawione założenia interpretacyjne należy stwierdzić, że autor rozpatrywanej skargi kasacyjnej nie przedstawia istotnych zagadnień prawnych sprawy w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przede wszystkim przedstawione w uzasadnieniu wniosku kwestie ogranicza tylko do ogólnikowych (retorycznych) pytań; postawione pytania nie są powiązane w swojej konstrukcji z żadnym przepisem (przepisami) prawa, których dotyczą. Tak w treści samych pytań jak i w obszernym uzasadnieniu wniosku brakuje odpowiedniej juretycznej argumentacji, którą wykazanoby, że w sprawie rzeczywiście występuje istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Autor skargi w uzasadnieniu wniosku powołuje szereg orzeczeń Sądu Najwyższego. Nie odnosi jednak przedstawionych poglądów judykatury do stanowiska zaskarżonego wyroku w zakresie analiz interpretacyjnych przepisów prawa przedstawionych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w W. w zakresie oceny spornych w sprawie roszczeń powoda. Uzasadnienie wniosku nie uwzględnia w ogóle w swojej konstrukcji stanowiska zaskarżonego wyroku w zakresie oceny sygnalizowanych problemów.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.

l.n